

LIZ TOMFORDE

Caught up

Windy city 3

Vertaald door Jasper Velzeboer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

10 oktober, de datum waarop dit boek in Amerika verscheen, zou mijn vaders verjaardag zijn geweest. Ik draag Kai en Monty aan hem op, omdat hij de blauwdruk is geweest voor mijn twee favoriete fictieve vaders.

En, Allyson, Miller is voor jou.

Playlist

'Caught Up' – Usher

'Wild' – Carter Faith

'Juice' – iyla

'Save Me the Trouble' – Dan + Shay

'3:15 (Breathe)' – Russ

'Wild as Her' – Corey Kent

'Lil Boo Thang' – Paul Russell

'Lovely' – Arin Ray

'Best Shot (Acoustic)' – Jimmie Allen

'Miss Shiney' – Kaiit

'Stay Down' – Brent Faiyaz

'Come Over (Cover)' – JVCK JAMES

'Grateful' – Mahalia

'I Just Want You' – JAEL feat. Alex Isley

'Snooze' – SZA

'If You Let Me' – Sinéad Harnett feat. GRADES

'Until the End of Time' – JVCK JAMES / Justin Timberlake

'BRB' – Mahalia feat. Pink Sweat\$

'My Boy (My Girl Version)' – Elvie Shane

'So Gone' – Vedo

‘Grapje zeker, Ace.’ Monty laat het scoutingrapport dat hij zat te lezen op het bureau van zijn hotelkamer vallen. ‘Je hebt hem ontslagen op de dag van een wedstrijd? Wat wou je vanavond in godsnaam met Max doen? Jij staat op de werpheuvel.’

Ik heb mijn zoontje meegenomen naar dit gesprek, deels omdat ik niemand kon vinden om op hem te passen, maar ook omdat ik weet dat Monty zich niet al te erg zal opwinden over het feit dat ik alweer een nanny heb ontslagen als Max met zijn blozende wangetjes naar hem zit te glimlachen.

‘Weet ik nog niet. Ik verzin wel wat.’

‘We hadden al iets verzonnen. Er was niks mis met Troy.’

Er was verdomme van alles mis met Troy. Ik had vanochtend vroeg een work-out met de teamdokter en onze trainers om mijn schouder los te maken voor de wedstrijd van vanavond, en toen ik terugkwam op de hotelkamer kroop mijn zoontje rond in een vieze luier die al urenlang niet verschoond was. Tel daarbij op dat die vent al wekenlang meer interesse leek te hebben in mijn beroemde teamgenoten dan het werk waarvoor ik hem betaalde, en ik was er helemaal klaar mee.

‘Hij was niet de juiste persoon,’ zeg ik kortweg.

Monty haalt een keer diep adem met een verslagen gezicht, en Max moet giechelen om de frustratie van mijn hoofdcoach.

Over het bureau heen buigt Monty zich naar hem toe. ‘Vind je het grappig, knul? Ik krijg grijze haren van die vader van je.’

‘Volgens mij is dat gewoon ouderdom.’

Mijn vijftien maanden oude zoon grijnst vanaf mijn schoot zijn paar tandjes en een heleboel tandvlees bloot. Zoals ik al verwacht had, wordt Monty er milder van, want hij heeft een zwak voor Max. Dat geldt eigenlijk voor het hele team, maar de man die tegenover me zit in deze hotelkamer spant de kroon.

Emmett Montgomery – of Monty, zoals wij hem noemen – is niet alleen hoofdcoach van de Windy City Warriors, het honkbalteam dat Chicago vertegenwoordigt in de MLB-competitie, maar ook een alleenstaande vader, net als ik. Hij heeft me nooit verteld waarom zijn gezin er zo uitziet, maar het zou me verbazen als het verhaal erachter ook maar half zo absurd is als het mijne. Of hij moet ook een oude scharrel hebben die na een jaar geen contact naar hem toe kwam vliegen met het volkomen onverwachte nieuws dat hij vader was en dat ze het kind niet meer hoefde. Dat is hoe ikzelf van het ene op het andere moment papa ben geworden van een jongetje van toen zes maanden oud.

Ik wil geen misbruik maken van Monty’s goedheid, want hij en alle andere mensen die voor het team werken hebben hun uiterste best gedaan om zich aan te passen aan mijn nieuwe gezinssituatie. Maar ik weiger compromissen te sluiten als het op de zorg voor mijn kind aankomt.

‘Ik ga wel met Sanderson praten,’ bied ik aan. Die trainer heeft me al vaker uit de brand geholpen. ‘Hij is de hele avond aan het werk in de trainingszaal van het stadion. Daar kan ik Max vast wel kwijt. Zolang niemand een blessure oploopt, blijft het daar tijdens de wedstrijd lekker rustig. Dan kan hij slapen.’

Monty wrijft over zijn voorhoofd alsof hij hoofdpijn heeft. ‘Kai, ik doe mijn best voor je, heus, maar dit werkt alleen als jij een oppas hebt op wie we kunnen vertrouwen.’ Hij spreekt me alleen aan met mijn voornaam als hij wil dat iets écht tot me doordringt. Op andere momenten gebruikt hij net als de rest van het team mijn bijnaam: Ace.

Maar de boodschap is allang tot me doorgedrongen. Dit is hetzelfde wat hij al drie maanden tegen me zegt, sinds het begin

van dit seizoen. Ik heb nu vijf nanny's achter de rug. En de reden daarvoor is dat ik... nou ja, dat ik eigenlijk niet zeker weet of ik nog wel wil dat het werkt.

Ik weet niet of ik nog honkbal wil spelen.

Het enige waarvan ik zeker ben is dat ik de best mogelijke vader voor Max wil zijn. Op dit punt in mijn leven, op mijn tweeëndertigste en na tien jaar in de Major League, doet niets anders ertoe. De sport waar ik ooit helemaal gek van was, die ik beschouwde als mijn hele leven, voelt nu als gemiste tijd met mijn gezin.

'Ik weet het, Monty. Ik regel iets zodra we terug zijn in Chicago. Dat beloof ik.'

Alweer zo'n verslagen zucht. 'Als je broer niet ook voor dit team speelde, zou jij kopzorg nummer één voor me zijn, Ace.'

Ik pers mijn lippen op elkaar om niet te grijnzen. 'Daar ben ik me van bewust.'

'En ik zou je zo voor een ander ruilen als je niet zo verdomd veel talent had.'

Om die opmerking grinnik ik een beetje, want ik weet dat het bullshit is. Ja, ik ben een van de beste pitchers in de competitie, maar het is duidelijk dat Monty niet alleen vanwege mijn talent van me houdt. 'En als je niet zo gek op me was,' voeg ik eraan toe.

'En nou wegwezen. Ga Sanderson vragen of hij vanavond kan oppassen.'

Ik kom overeind, neem mijn zoontje op mijn heup en maak aanstalten om de hotelkamer uit te lopen.

'En, Max...' zegt Monty tegen mijn kind, dat nog helemaal geen antwoord kan geven. 'Hou eens op zo verdomd schattig te zijn, zodat ik een keer normaal tegen je pa kan schreeuwen.'

Ik rol met mijn ogen en buig me naar mijn zoon toe. 'Zwaai maar gedag naar Monty en zeg dat hij in zijn oude jaren aardig knorrig begint te worden. En lelijk.'

'Ik ben vijfenveertig, lulhannes, en jij mag hopen dat je er over dertien jaar zo goed uitziet als ik.'

Giechelend zwaait Max naar mijn coach. Hij heeft geen idee

waar we het over hebben, maar hij is al even gek op Monty als Monty op hem.

‘Hé!’ kraait Max door de kamer.

Nou ja, komt in de buurt.

‘Hoi maatje.’ Monty lacht. ‘Tot de volgende keer, hè!’

Ik had niet verwacht dat ik ooit zo’n hechte band met een coach zou hebben als met Monty. Twee seizoenen terug speelde ik nog bij de Seattle Saints, het team dat me naar de Major League heeft gehaald en acht jaar lang mijn thuishaven is geweest. Ik mocht de mensen die er werkten en kon prima met de hoofdcoach overweg, maar het voelde toch vooral als een professionele relatie.

En toen, afgelopen seizoen, heb ik mijn overplaatsing naar Chicago geregeld, puur omdat mijn jongere broer als korte stop voor de Warriors speelde en ik het miste om samen met dat ettetje op het veld te staan. Ik mocht Monty vanaf het begin, maar hij is echt tot een familielid uitgroeid sinds Max afgelopen herfst in mijn leven kwam. Ik kan hem niet genoeg bedanken voor alles wat hij gedaan heeft. Deze regeling werkt alleen dankzij hem, doordat hij begrijpt wat voor offers je moet brengen als alleenstaande ouder.

Monty heeft tegen de directie van het team gezegd dat mijn zoon dit seizoen zou meereizen en dat daar niet over te onderhandelen viel, want hij wist dat mijn sportcarrière anders abrupt zou eindigen. Ik weiger mijn kind de helft van het jaar aan een ander toe te vertrouwen, vooral nadat zijn moeder hem ook al in de steek heeft gelaten toen hij nog maar zes maanden oud was. Hij heeft een stabiele aanwezigheid in zijn leven nodig, en een of ander onbeduidend spelletje mag niet de reden zijn dat mijn zoon die moet missen.

Waarschijnlijk kan ik Monty beter wat ontzien door niet steeds mijn oppashulp te ontslaan, maar dat is een andere discussie.

Mijn broer, Isaiah, komt door de gang onze kant op gejojgd en glipt op het nippertje ook de lift in. Zijn lichtbruine haar zit aan één kant nog steeds tegen zijn hoofd geplet in de vorm van zijn matras. Zelf ben ik al uren op omdat ik voor Max moest zorgen

en die work-out had, maar tien tegen één dat hij net uit bed komt rollen.

En honderd tegen één dat er een naakte vrouw in dat bed ligt.

‘Hé man,’ zegt hij. ‘En hoi Maxie.’ Mijn zoon krijgt een luidruchtige smakzoen op zijn wang. ‘Waar gaan jullie naartoe?’

‘Sanderson smeken of hij tijdens de wedstrijd wil oppassen.’

Isaiah kijkt me vragend aan.

‘Ik heb Troy ontslagen.’

Hij schiet in de lach. ‘Jezus, Malakai. Misschien kun je nog wat meer je best doen om je regeling met het team te saboteren.’

‘Troy was waardeloos, en dat weet jij ook.’

Isaiah haalt zijn schouders op. ‘Ik bedoel, ik vind je nanny’s leuker als ze tieten hebben en met mij naar bed willen, maar afgezien daarvan was hij best oké.’

‘Je bent een idioot.’

‘Max...’ Isaiah buigt zich naar mijn zoontje toe. ‘Zou jij het niet leuk vinden om een tante te hebben? Zeg maar tegen je papa dat de volgende nanny een dame moet zijn, single, in de twintig of dertig. Bonuspunten als mijn sportshirt haar goed staat.’

Max glimlacht naar hem.

‘En ze moet bereid zijn om een vent van dertig te bemoederen,’ voeg ik eraan toe. ‘En het geen probleem vinden dat zijn appartement een zwijnenstal is. En goed kunnen koken en schoonmaken, omdat je mentaal een kleuter bent en dat weigert te doen.’

‘Mmm, ja, klinkt perfect. Let goed op voor het geval je...’ De liftdeur glijdt open. ‘...zo iemand tegen het lijf loopt.’

We zijn op de begane grond, waar de hotellobby is, en om de een of andere reden kan mijn broer ineens alleen nog maar voor zich uit staren.

‘Shit, we hebben Sandersons verdieping gemist. Chíps,’ corrigeer ik mezelf. ‘Je mag geen “shit” zeggen, Max. Da’s niet netjes.’

Mijn zoon heeft het niet eens gehoord, want hij heeft het te druk met op zijn vingers kauwen en nieuwsgierig naar zijn oom kijken. Een oom die nog steeds met stomheid geslagen midden in de lift staat.

‘Isaiah, ga je nog uitstappen?’

Er wandelt een vrouw de lift in, en ze komt tussen ons in staan met haar gezicht naar de deur. Meteen snap ik waarom hij zo in shocktoestand is. Isaiah wordt een beetje dom als er mooie meiden in het spel zijn.

En deze meid is heel mooi.

Haar haren hebben de kleur van pure chocola en vallen over een gebruinde huid die bedekt is met een ingewikkeld zwart inktpatroon. En die huid heeft ze bepaald niet weggestopt. Ze heeft een kort topje aan, een bh bijna, met daaroverheen een tuinbroek met rafelig afgeknipte pijpen. Er steken twee volle dijen uit, die anders dan haar armen en schouders vrij van tatoeages zijn.

‘Hoi,’ weet Isaiah uiteindelijk uit te brengen.

Achter de vrouw langs steek ik mijn arm uit en ik geef hem onopvallend een tik tegen zijn achterhoofd. Afgeleid worden door weer een nieuwe vrouw in een nieuwe stad is wel het laatste wat hij nodig heeft. Ik heb er zelf vroeger ook op los geleefd, waaraan ik het vijftien maanden oude jochie te danken heb dat nu op mijn heup zit. Het vooruitzicht dat mijn jongere broer mijn voorbeeld volgt klinkt even aanlokkelijk als de tandarts voor de grap om een wortelkanaalbehandeling vragen.

‘Tijd om uit te stappen, Isaiah.’

Hij knikt en loopt achterstevoren de lobby in. ‘Doei,’ zegt hij terwijl hij zwaait met hartjes in zijn ogen die beslist niet voor mij of mijn zoon bestemd zijn.

De vrouw houdt een van de flesjes Corona die ze vastheeft omhoog bij wijze van groet. ‘Verdieping?’ vraagt ze met een diepe, schorre stem, en ze neemt een slok bier om haar keel te smeren. Als ik niet meteen antwoord geef, buigt ze zich voor me langs om zelf op een knopje te drukken, dat van de verdieping waar ik net vandaan kom. Dan kijkt ze me over haar schouder afwachting aan. Ze heeft jadegroene ogen, en ik zie onder haar neusbrug een ringetje glinsteren. Ineens snap ik waarom mijn broer daarnet in een verlegen puber veranderde, want zo voel ik me nu ook.

‘Moet ik ernaar raden of zo? Ik kan ze ook allemaal indrukken.

Dan staan we lekker lang samen in de lift.’

Max steekt zijn hand naar haar uit, waardoor ik eindelijk weer bij mijn positieven kom. Je zou denken dat ik nog nooit een mooie vrouw gezien heb.

Ik draai mijn heup weg om te voorkomen dat hij zijn vingers door haar haren haalt. Niet dat het me onaangenaam lijkt om dat te doen, maar we hebben het hier over een vrouw die op donderdagochtend om negen uur niet één biertje staat te drinken, maar twee.

Ik schraap mijn keel en druk zelf op het knopje van Sandersons verdieping.

Mevrouw de doordeweekse zuipschuit zwiept haar haren over haar schouder en komt weer naast me staan. Ondanks de flesjes in haar handen ruikt ze niet naar drank. Ze ruikt naar taart en opeens voel ik me een zoetekauw.

Uit mijn ooghoek zie ik dat ze met een glimlachje naar Max kijkt. ‘Schattig kereltje heb je daar.’

Het eerste antwoord dat in me opkomt: nee, jij bent schattig.

Maar dat zeg ik niet, want sinds afgelopen herfst is dat niet meer mijn stijl. Ik kan het me niet permitteren om met iedere leuke vrouw die ik tegen het lijf loop te flirten. Of om vroeg op de ochtend bier te tanken. Ik kan geen dames meer meenemen naar mijn hotelkamer zonder zelfs maar te vragen hoe ze heten, want daar staat het vol met kinderspullen: het bedje waarin Max slaapt, een kinderstoel, rondslingerend speelgoed.

En vooral met dít soort vrouwen moet ik niet flirten. Je hoeft geen helderziende te zijn om te weten dat het een wild type is.

‘Praat hij ook?’ vraagt ze.

‘Wat, hij?’

Ze grinnikt bij zichzelf. ‘Ik bedoelde eigenlijk jou. Negeer jij mensen die iets tegen je zeggen altijd?’

‘Eh, nee.’ Omdat Max haar weer probeert vast te pakken, draai ik me nog verder de andere kant op. ‘Sorry. Bedankt.’

Mijn zoon zet zich af tegen mijn lichaam en blijft zijn mollige vingertjes naar haar uitstrekken. Of misschien dat hij een van die biertjes wil, dat kan ook.

De vrouw grinnikt opnieuw. 'Misschien vindt hij dat je wel een drankje kunt gebruiken.' Ze houdt me het tweede flesje Corona voor.

'Het is negen uur 's ochtends.'

'En?'

'En het is een donderdag.'

'Lekker bekrompen.'

'Verantwoordelijk,' verbeter ik haar.

'Jezus.' Ze lacht. 'Jij hebt volgens mij iets sterkers dan een Corona nodig.'

Wat ik nodig heb is dat deze lift sneller gaat, maar toch heeft ze wel een punt. Ik ben hard toe aan een biertje. Of tien. Of een paar uur rollebollen met een naakte vrouw. Ik kan me niet eens meer heugen wanneer dat voor het laatst gebeurd is. In elk geval niet sinds ik voor Max ben gaan zorgen en dat is negen maanden geleden.

'Dadda.' Max knijpt mijn wangen tegen elkaar en wijst naar de vrouw.

'Ik weet het, jongen.'

Maar wat weet ik nou helemaal?

Het enige wat ik weet is dat mijn kind praktisch in haar armen probeert te springen, wat me verbaast, omdat Max meestal niet zo'n fan van nieuwe mensen is. Vooral bij vrouwen duurt het even voordat hij zich op zijn gemak voelt. Misschien omdat de vrouw die hem op de wereld heeft gezet hem gedumpt heeft bij een alleenstaande vader, een onverantwoordelijke oom en een team vol ruige honkballers. De enige vrouwelijke persoon aan wie hij echt gehecht is geraakt is de verloofde van een van mijn vrienden, maar ook aan haar moest hij wennen.

Alleen vindt hij deze vrouw om de een of andere reden leuk.

'Kom op, Max,' zucht ik terwijl ik hem hoger op mijn heup til. 'Niet zo wriemelen.'

'Misschien raar om te zeggen, maar als je wilt kan ik hem wel even vasthou...'

'Nee,' snauw ik.

‘Nou zeg.’

‘Ik bedoel: nee, dank je. Hij is niet zo goed met vrouwen.’

‘Heel benieuwd van wie hij dat heeft.’

Ik kijk haar met een scherpe blik aan, maar ze haalt gewoon haar schouders op en neemt een slok bier.

Max moet alweer lachen. Om letterlijk niets. Dat joch vindt haar bizar leuk en we staan ondertussen al veel te lang in deze lift.

‘Die glimlach heb je zeker van je moeder?’ vraagt ze met een schuin hoofd en een vertederde blik. ‘Want je vader is volgens mij niet zo’n lachebekje.’

‘Grappig hoor.’

‘Ik zal maar doen alsof dat niet sarcastisch bedoeld is en je zo-
waar gevoel voor humor blijkt te hebben.’

‘Hij heeft geen moeder.’

In één klap is het griezelig stil, zoals meestal wanneer ik die vier woorden uitspreek. Mensen zijn dan bang dat ze iets verkeerd hebben gezegd en dat zijn moeder tragisch aan haar einde is gekomen. Het komt niet bij hen op dat ze me niet verteld heeft dat ze zwanger was en zes maanden na Max’ geboorte bij me op de stoep stond om mijn wereld op zijn kop te zetten en er weer vandoor te gaan.

De plagerige toon is meteen verdwenen. ‘O god, het spijt me. Het was niet mijn bedoeling om...’

‘Ze leeft nog. Ze heeft gewoon geen contact met hem.’

Haar opluchting is voelbaar. ‘O, nou, dat is goed om te horen. Of nou ja, niet goed. Of misschien ook wel? Dat is niet aan mij. Jezus, deze lift doet er echt een eeuwigheid over.’ Ze slaat haar hand voor haar mond en kijkt geschrokken naar Max. ‘Ik bedoel jemig.’

Nu moet ik toch even grinniken en er verschijnt een grijns op mijn gezicht. Een kleintje, maar toch.

Haar ogen worden zachter. ‘O, dus hij kan wél glimlachen.’

‘Hij glimlacht een stuk vaker als hij niet bekritiseerd wordt door een vreemde die met twee biertjes in een lift staat terwijl ze net uit bed komt.’

‘Misschien dat ze de hele nacht op is gebleven.’ Weer haalt ze nonchalant haar schouders op.

Mijn god zeg...

‘Misschien,’ zeg ik, ‘dat de twee mensen in kwestie kunnen ophouden om als een stel pretentieuze eikels in de derde persoon over zichzelf te praten.’

De liftdeur gaat eindelijk open op de verdieping waar ze moet zijn.

‘Misschien dat hij af en toe wat losser moet worden. Hij heeft een superleuk kindje en een nog leukere glimlach, als hij die tenminste laat zien.’ Ze steekt haar Corona naar me op, slaat het laatste restje in één teug achterover en stapt naar buiten. ‘Bedankt voor de lift, Baby Daddy. Het was... interessant.’

Dat was het zeker.

Ik ben gek op boter. Stel je voor hoe het geweest moet zijn om de grootste zegening te ontdekken die de mensheid ooit heeft ontvangen. Als ik kon, zou ik die man of vrouw een dikke zoen geven. Op brood? Perfect. Gesmolten op een gebakken aardappel? Hemels. En dan is er nog mijn favoriet: als ingrediënt van mijn beroemde chocoladekoekjes.

Misschien dat je nu denkt: het zijn gewoon chocoladekoekjes. Die smaken allemaal hetzelfde. Fout. Helemaal fout. Ik mag er dan om bekendstaan dat ik restaurants die met hun dessertmenu worstelen help om een Michelinster te scoren, maar ik wou dat een van die chique tenten gewoon eens zei: 'Wat zou het?' en me verdomme een chocoladekoekje liet bakken om op het menu te zetten.

Ze zouden allemaal opgaan. Elke avond weer.

Maar zelfs als ik groen licht kreeg om een culinaire twist aan zo'n klassieker te geven, dit recept hou ik voor mezelf. Van mijn creativiteit, tips en technieken mogen anderen gerust profiteren. Desnoods bedenk ik een heel nieuw en inspirerend dessertmenu voor een restaurant waar je een jaar moet wachten om een tafeltje te krijgen. Maar de klassieke recepten die ik de afgelopen vijftien jaar geperfectioneerd heb, de recepten waarvan je met een diepe zucht wegsmelt zodra je de suiker op je tong proeft, die waardoor je aan thuis moet denken, die zijn van mij.

Niet dat mensen ernaar vragen. Het is niet waar ik om bekendsta.

Waar ik straks volgens mij wel om bekend zal staan is de ze-nuwinzinking die ik elk moment kan krijgen in deze keuken in Miami. Al drie weken lang is het me namelijk niet gelukt om ook maar één nieuw dessert te creëren.

‘Montgomery!’ roept een van de koks. Om de een of andere reden weigert hij me met mijn titel aan te spreken, en dus heb ik ook de moeite niet genomen om zijn naam te onthouden. ‘Doe je vanavond na deze dienst een drankje met ons?’

Zonder hem een blik waardig te gunnen blijf ik mijn werkplek opruimen, vurig hopend dat de soufflé die in de oven staat niet inzakt. ‘Ik ga er maar van uit dat je gewoon vergeten bent om me “chef” te noemen,’ zeg ik over mijn schouder.

‘Lieverd, je bakt taarten. Ik ga jou geen chef noemen.’

In één klap is het doodstil in de keuken. Al de hulpkoks kijken roerloos toe met hun gereedschap in hun hand.

Het is al tijden niet voorgekomen dat iemand me niet respecteerde in mijn beroep. Ik ben jong, vijftintig, en het is niet altijd makkelijk om in een keuken te staan en een groep veelal mannelijke volwassenen te vertellen wat ze verkeerd doen. Maar de afgelopen jaren heb ik een reputatie opgebouwd. Een die respect afdwingt.

Drie weken geleden heb ik de James Beard Award gewonnen, de hoogste onderscheiding in mijn vak, en nu ik officieel Pâtissier van het Jaar ben, staat mijn agenda propvol consultancyklussen. De komende drie jaar zal ik in een lange lijst keukens een seizoen doorbrengen, waaronder deze in Miami, om hun dessert-programma’s te verbeteren en ze aan een Michelinster te helpen.

Dus ja, de titel ‘chef’ heb ik wel verdiend.

‘Kom je ook mee, Montgomery?’ vraagt hij weer. ‘Dan koop ik een biertje voor je. Of zo’n meidendrankje met een parapluutje. Zoet en roze, weet je wel.’

Dat die vent niet doorheeft dat zijn collega’s hem stilletjes staan te smeken om zijn kop te houden is me een raadsel.

‘En ik weet nog wel iets anders wat zoet en roze is waarvan ik best zou willen proeven.’

Hij probeert me op de kast te jagen, weet ik, in de hoop dat de enige vrouw in deze keuken haar zelfbeheersing verliest. Maar dit verdient niet eens een reactie. Gelukkig voor hem gaat mijn kookwekker af, wat betekent dat ik me op mijn werk moet richten.

Als ik de ovendeur opendoe, word ik begroet door een vlaag hitte en alweer een ingezakte soufflé.

De James Beard Award is gewoon een velletje papier, maar op de een of andere manier lijkt het zo zwaar als een molensteen. Ik zou me dankbaar en vereerd moeten voelen dat ik een prijs heb gewonnen waar de meeste chef-koks een leven lang naartoe werken, maar het enige wat ik voel is zoveel druk dat ik nauwelijks kan nadenken en totaal niks nieuws meer weet te verzinnen.

Ik heb nog niemand verteld dat ik creatief tegen een muur aan ben gelopen. Het is te gênant om dat toe te geven. Nog nooit zijn er zoveel ogen op me gericht geweest en ik ben volkomen uit balans. Over twee maanden sta ik op de cover van de herfsteditie van *Food & Wine*, en dan kan ik me nergens meer achter verbergen. Ik weet zeker dat het artikel er alleen maar over zal klagen hoe jammer de recensenten het vinden dat het zoveelste talent al dat potentieel niet kan waarmaken.

Ik zit erdoorheen. Hoe beschamend het ook is om toe te geven, de druk is me te veel geworden. Op zich is het gewoon een lichte burn-out, een blokkade. De culinaire versie van een writer's block. Iets wat normaal vanzelf weer voorbij zou gaan, ware het niet dat ik nu bij een andere chef-kok in de keuken sta om mensen mijn vak bij te brengen.

Met mijn rug naar de keukenbrigade, zodat ze mijn zoveelste mislukking niet zien, zet ik het souffléschaaltje op het werkblad, en op datzelfde moment voel ik een hand op mijn middel. De haren in mijn nek staan gelijk rechtovereind.

'Je bent hier nog twee maanden, Montgomery, en ik weet wel een manier om de tijd te doden. Een manier om te zorgen dat de mannen hier je heel aardig gaan vinden.' Ik voel de hete adem van de kok in mijn nek.

'Haal die hand weg,' zeg ik zo kalm mogelijk.

Zijn vingers graven zich nog dieper in mijn middel, en het voelt alsof mijn breekpunt eindelijk bereikt is. Ik moet zo ver mogelijk uit de buurt zien te komen van deze man en deze keuken. Eigenlijk moet ik sowieso niet in de buurt van een keuken zijn.

‘Het zal wel eenzaam zijn om helemaal in je eentje het land rond te rijden. Maar je vindt in elke stad ongetwijfeld iemand om je warm te houden in dat busje.’ Zijn hand glijdt omlaag over mijn onderrug, richting mijn billen.

Ik grijp zijn pols vast, draai me met een ruk om en geef hem een knietje in zijn kruis, hard en zonder een seconde te aarzelen.

Met een meelijwekkend gekerm zakt hij in elkaar.

‘Ik zei dat je met je tengels van me af moest blijven.’

De rest van het personeel kijkt zwijgend toe hoe hun collega in foetushouding in elkaar kruipt en zo hard jammert dat het door de roestvrijstalen keuken galmt. Een deel van me wil er nog een opmerking achteraan gooien over het kleine piemeltje dat ik tegen mijn knie voelde, maar het is wel duidelijk dat hij iets probeert te compenseren.

‘Kom op zeg,’ zeg ik terwijl ik mijn koksbus losknoop. ‘Sta op. Doe niet zo zielig.’

Jared, de chef-kok die hier de baas is, komt met een geschrokken gezicht de hoek om gelopen en kijkt naar de man die op de grond ligt. ‘Curtis, je bent ontslagen. Kom overeind en rot op uit mijn keuken.’

Curtis, wiens naam ik dus toch nog heb meegekregen, blijft rondrollen met zijn handen over zijn ballen.

‘Chef Montgomery.’ Chef Jared draait zich naar me toe. ‘Mijn oprechte excuses voor zijn gedrag. Dit is volkomen onacceptabel. Neem alstublieft van me aan dat dit niet het soort werkcultuur is dat ik hier probeer op te bouwen.’

‘Ik denk dat ik er klaar mee ben.’

Dit is niet de enige reden, maar klaar ben ik er inderdaad mee. Deze grijpgrage kok, die nooit meer een baan zal vinden in een gerenommeerd restaurant, is gewoon de druppel die de emmer doet overlopen. Ik voel tot diep in mijn botten dat het dessert-

menu van chef Jared deze zomer niets zal hebben aan mijn hulp.

En het zou ook verdomd fijn zijn als niemand doorkrijgt dat ik op het randje van een burn-out balanceer. Dit vak is meedogenloos en als de recensenten merken dat een beroemd chef-kok, laat staan eentje die bekroond is met de James Beard Award, de druk niet meer aankan, ruiken ze bloed. De culinaire blogs zouden geen spaander van me heel laten. Aan dat soort aandacht heb ik momenteel geen behoefte.

Chef Jared lijkt ineens bijna onderdanig, wat apart is. Die man is een legende in de culinaire wereld en hij is twee keer zo oud als ik. 'Ik begrijp het helemaal. Ik zal zorgen dat u het hele contract uitbetaald krijgt, inclusief de komende twee maanden.'

'Nee. Dat is niet nodig.' Ik geef hem een hand. 'Ik ga er gewoon vandoor.'

Curtis ligt nog steeds op de grond en ik steek in het voorbijgaan voor de goede orde mijn middelvinger naar hem op. Ik mag dan een bekroond patissier zijn, maar soms gedraag ik me als een kind van tien.

En alsof het nog niet benauwend genoeg is dat ik mijn werk ben verleerd, vliegt de vochtige hitte me direct naar de keel zodra ik naar buiten stap. Het is hier eind juni echt niet te harden. Geen idee waarom ik ermee akkoord ben gegaan om de hele zomer door te brengen in een keuken in Zuid-Florida.

Mijn bestelbusje staat op de parkeerplaats voor personeel, en als ik ben ingestapt, zet ik gelijk de airco op de hoogste stand. Ik ben gek op deze auto. Hij is compleet gerenoveerd, met aan de buitenkant een nieuwe laag diepgroene verf en aan de binnenkant een keukentje. Ik woon terwijl ik rondreis voor mijn werk regelmatig in mijn busje, en op de momenten dat ik binnen zit, gooi ik mijn haar los en heb ik overal maling aan. Zodra ik op mijn bestemming aankom, schakel ik over naar de werkmodus en hou ik een paar maanden lang mijn tatoeages verborgen terwijl mensen me tien uur per dag 'chef' noemen.

Mijn leven zit vol vreemde contrasten.

Om heel eerlijk te zijn is dit niet hoe ik mijn toekomst vroeger

zag. Ooit droomde ik ervan om een eigen banketbakkerij te openen en al die heerlijke koekjes, repen en taarten te bakken die ik als kind voor mijn vader maakte. Maar toen ik mijn diploma had, mocht ik in de leer bij een van de beste patissiers in Parijs, wat echt enorm boffen was, en daarna heb ik een stage in New York City gedaan.

Vanaf dat moment is mijn carrière in een stroomversnelling gekomen.

Tegenwoordig maak ik piepkleine gebakjes, mousses waarvan de meeste mensen de naam niet eens kunnen uitspreken, en sorbets die zogenaamd zoveel lekkerder zijn dan gewoon roomijs. Er zijn zat aspecten van de culinaire wereld die belachelijk en pretentius voelen, maar toch ben ik dankbaar dat mijn leven deze wending heeft genomen.

Mijn carrière is indrukwekkend. Dat weet ik. Ik heb eindeloos veel uren gemaakt om indrukwekkend te worden, om doelen te behalen die vrijwel onmogelijk leken. Maar nu dat grotendeels is gelukt, voelt het alsof ik stuurloos ronddobber. Alsof het tijd is om weer een nieuw hokje te bedenken dat ik kan afvinken.

En dat is precies waarom ik mijn chaotische hoofd de afgelopen drie weken suf heb gepiekerd. Als het me niet lukt om mijn succes vast te houden, verdwijn ik binnen de kortste keren door dezelfde draaideur waardoor telkens een nieuw toptalent arriveert.

Op het moment dat ik diep in gedachten verzonken de snelweg op rij, richting het hotel van mijn vader, word ik gebeld door mijn agent.

Ik neem op via bluetooth. 'Hoi Violet.'

'Wat heeft die etter in godsnaam uitgevreten dat zelfs zo'n workaholic als jij je contract niet wil afmaken? Chef Jared belde daar net om zijn verontschuldigen aan te bieden en zei dat hij je wil betalen voor de volle periode van drie maanden.'

'Dat geld moet je niet accepteren,' zeg ik. 'Ja, die werknemer van hem was een ontzettende eikel, maar om eerlijk te zijn had ik deze zomer sowieso niet zoveel voor zijn restaurant kunnen betekenen.'

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Miller, wat is er aan de hand?’

Violet is de afgelopen drie jaar mijn agent geweest en hoewel ik door mijn hectische levensstijl maar weinig vrienden heb, beschouw ik haar als een ervan. Ze gaat over mijn agenda en plant mijn interviews voor me in. Als iemand over me wil schrijven op een foodblog of me als consultant wil boeken, loopt dat via haar. Ze is een van de weinige mensen met wie ik vrijuit over mijn problemen kan praten.

‘Vi, je krijgt hier vast moordneigingen van, maar ik denk dat ik de rest van de zomer vrij neem.’

Als het op deze snelweg in Miami niet zo verdomd lawaaierig was, zou je een paar seconden lang een speld kunnen horen vallen.

‘Waarom?’ Het klinkt een beetje paniekerig. ‘In de herfst heb je de belangrijkste klus uit je hele carrière. En je komt op de cover van *Food & Wine*. Zeg alsjeblieft dat je dat niet wilt afzeggen.’

‘Nee. God, nee. Dat gaat gewoon door, en ik zorg dat ik in Los Angeles ben zodra het tijd is voor mijn volgende restaurant. Maar weet je...’ Shit, hoe moet ik uitleggen dat haar bestbetaalde cliënt op het randje van een burn-out zit? ‘Violet, het lukt me al drie weken niet om een nieuw dessert te bedenken.’

‘Je bedoelt dat je het te druk hebt gehad?’ gokt ze. ‘Want als je meer tijd nodig hebt om de recepten voor je coverstory te perfectioneren, begrijp ik dat best.’

‘Nee. Ik bedoel dat alles wat ik maak in elkaar zakt of zwartgeblakerd uit de oven komt. Ik ben de laatste tijd zo slecht in mijn werk dat het haast komisch is, zolang je buiten beschouwing laat dat ik elk moment een zenuwzinking kan krijgen.’

Ze lacht. ‘Je neemt me in de maling, toch?’

‘Violet, een kind van vijf met een speelkeuken zou momenteel betere desserts maken dan ik.’

Het is weer even stil.

‘Violet, ben je er nog?’

‘Ik ben dit aan het verwerken.’